

Drie vrouwen claimden de erfenis van Paul Riopel

Er waren meer vrouwen in het leven van Paul Riopel. Zijn moeder, drie zussen en twee vriendinnen. Drie van hen dachten aanspraak te maken op Pauls nalatenschap.

Dat bleek toen Paul – zeer onverwachts – op 29 mei 1945 overleed. Op dat moment verbleef zijn regiment (*Seaforth Highlanders of Canada*) in aan de Mauritskade in Amsterdam in het Koloniaal Instituut (later herdoopt in Koninklijk Instituut voor de Tropen).

Er was die avond voor vertier gezorgd. 's Ochtends werden de troepen geïnspecteerd, 's middags kwam een aantal soldaten terug van verlof en 's avonds was er film – georganiseerd door het Leger des Heils – in het theater van het instituut en tegelijkertijd was er ook een show in het City Theater. Voor de officieren was er een feest in de Louis Seize-zaal, zo vermeldt de War Diary van het regiment.

Wat de 25-jarige Paulus Riopel daarvan meekreeg is verdwenen in de vergetelheid. Riopel overleed die dag aan een hartaanval als gevolg van het dichtslippen van een kransslagader, zo vermeld zijn persoonlijk dossier. Kort voor zijn overlijden, op 21 januari 1945, had Pauls moeder nog een brief geschreven aan het ministerie van defensie in Ottawa, waarin ze ervoor pleitte haar zoon naar huis te sturen. Ze zou blij zijn als ze hem na vijf jaar weer zou zien en het leek haar meer dan redelijk dat haar zoon zijn welverdiende rust kreeg, want er waren, vond ze, genoeg anderen die hem konden vervangen.

Paul had drie zussen (Pauline, Therese en Jacqueline), van wie er een in het klooster was gegaan en een invalide was. Een jongere broer was in 1938 op 15-jarige leeftijd overleden.

De militaire carrière van Riopel was al begonnen in september 1939, toen hij zich meldde voor de marine. Hij stelde zich voor dat hij in de machinekamer van een schip zou gaan werken, maar daar werd letterlijk een streep doorgehaald. Hij werd ingeschreven als “ordinary seaman”, vergelijkbaar met een net gerekruteerd soldaat bij de landmacht.

Erg succesvol was Riopel niet bij de marine. Want nog voor het jaar verstreken was, kreeg hij ontslag bij de marine. Ongeschikt (*'unsuitable'*) werd in zijn dossier vermeld. Riopel liet het er niet bij zitten. Hij meldde zich in januari 1940 bij de Canadese landmacht. Daar zou hij – bij verschillende regimenten – in dienst blijven tot zijn onverwachte dood op 29 mei 1945 in Amsterdam.

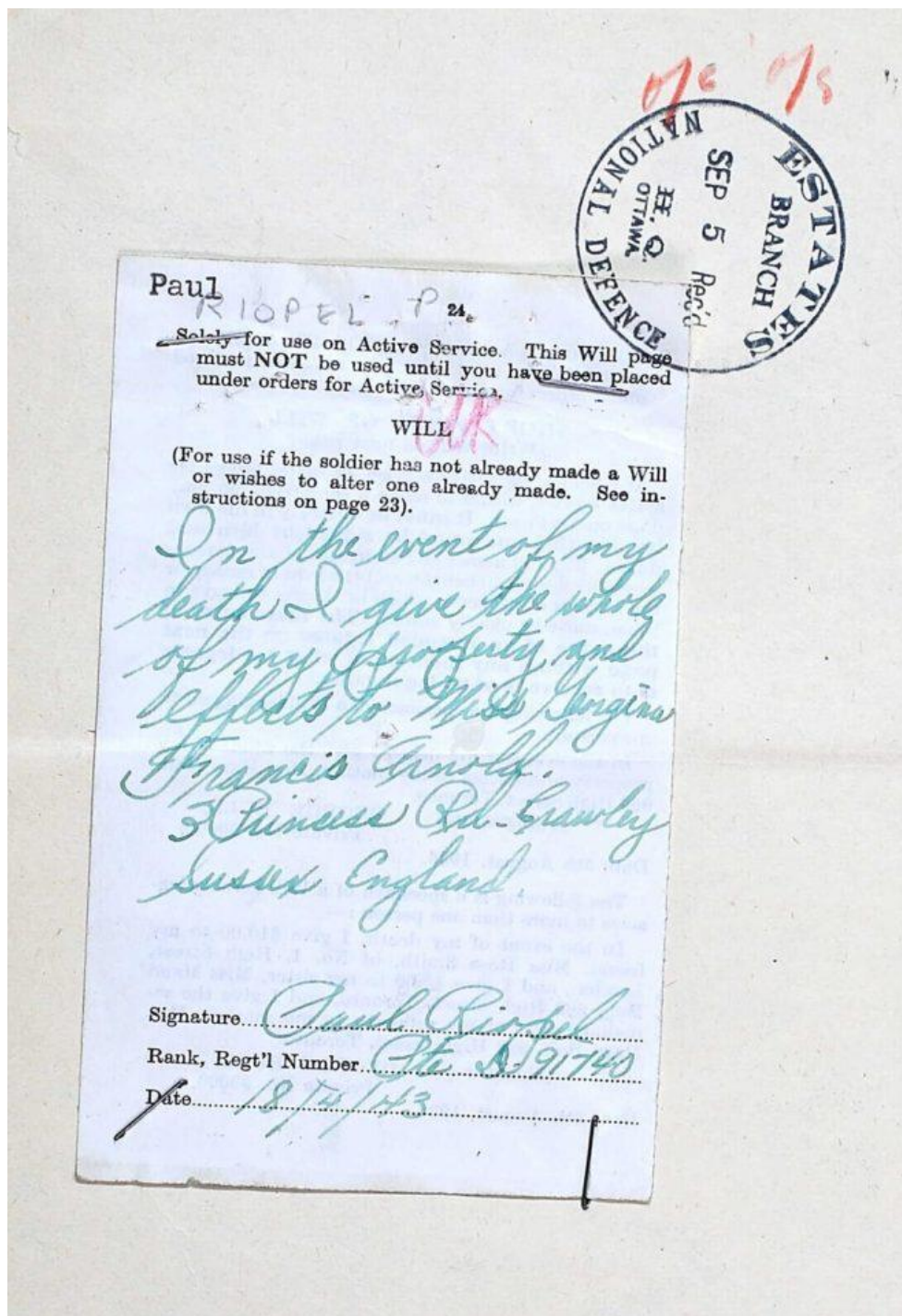
Nog geen maand nadat hij was gerekruteerd, ging hij per schip vanuit Halifax naar Europa. Hij kwam op 9 februari van dat jaar aan in het Schotse Glasgow. In het verenigd Koninkrijk volgde hij zijn opleiding. Aanvankelijk was hij ingedeeld bij een artillerie-eenheid. Maar toen hij in juni 1943 naar het Middellandse Zeegebied werd gebracht, maakte hij deel uit van het *Canadian Public Relations Detachment*. Hij komt zelf ook voor op een van de foto's van het PR-detachment die bewaard zijn gebleven in het Canadese archief: rijdend op een motorfiets door het Zuid-Italiaanse landschap.

Paul Riopel (links) in juli 1943 op de motorfiets, samen met Bill Stemmler, en FA Davies. Foto: Lieut. Terry F. Rowe / Canada. Dept. of National Defence / Library and Archives Canada

Zijn verblijf in Italië zou duren tot het vroege voorjaar van 1945. In januari 1945 werd hij toegevoegd aan de gelederen van de Seaforth Highlanders of Canada en met dat regiment werd hij op 12 maart 1945 verscheept naar Frankrijk.

In de tussentijd was hij een paar keer in het ziekenhuis geweest, zo blijkt uit zijn dossier. Niet omdat hij gewond raakte, maar vanwege aandoeningen die hij had opgelopen. Hij verbleef vijf keer in het ziekenhuis, vier keer vanwege een ontstoken plasbuis. Drie keer werd dat in verband gebracht met een druiper (gonorroe). Begin 1945 lag hij in het ziekenhuis vanwege een huidinfectie aan zijn gezicht, waarschijnlijk als het gevolg van het gebruik van vuile scheermesjes.

Testament van Paul Riopel, waarin hij Francis Arnold als enig erfgename vermeldt. Bron: Library and Archives Canada; Ottawa, Canada; Service Files of the Second World War – War Dead, 1939-1947; Series: RG 24; Volume: 25567 Toen Paul in Engeland verbleef kwam hij in contact met Francis Arnold. Hij wees haar aan als enig erfgenaam, zo blijkt uit een briefje dat hij op 18 april 1943 opmaakte.

Maar toen Riopel in Amsterdam was overleden was er nog een vrouw die aanspraak maakte op de erfenis. Marion Naylor stond op het punt in het huwelijk te treden met de militair. Hij had nota bene toestemming van het leger het huwelijk met haar aan te gaan. Volgens het aanvraagformulier waarin Riopel om toestemming vroeg voor het huwelijk, kende hij Marion al sinds eind 1941. Het plan was om in juni 1945 in het huwelijk te treden.

Marions moeder vond het onbegrijpelijk dat een vrouw die inmiddels helemaal uit beeld was, toch in aanmerking kwam voor de erfenis van de aanstaande echtgenoot van haar dochter. Volgens haar had Paul Riopel in juni 1944 een nieuw testament gemaakt, waarin haar dochter als erfgenaam werd aangewezen. Dat stuk werd echter niet in het dossier van Riopel aangetroffen.

De moeder van Paul Riopel vond het buitengewoon pijnlijk. Zij vocht de geldigheid van het testament uit april 1943 aan.

Ondertussen roerde ook de rechtmatig erfgename, Francis Arnold, zich. Ze was inmiddels getrouwd en ging als mevrouw Foster door het leven. Desalniettemin wilde ze graag weten wat er precies met Paul was gebeurd. “Het laatste dat ik van hem hoorde, was dat hij in Engeland was om te repatriëren naar Canada, ongeveer een maand geleden.” Ze schreef dat in juli 1945, toen was Paul al meer dan een maand overleden. En Paul was niet in Engeland teruggekeerd. Hij was in Amsterdam overleden.

Pauls moeder begreep niet dat Francis Foster de erfenis opeiste. “Ze is nooit de vriend van onze zoon geweest. En nu krijgt ze ook nog zijn oorlogsuitkering.” Pauls moeder vond dat die uitkering haar en haar familie toekwam.

De moeder van Marion Naylor schreef in december 1945 een brief en voegde daar twee kopieën van brieven aan toe, die Paul aan haar dochter had geschreven. In een van de brieven meldde Paul dat hij een Victory Loan Bond had gekocht op naam van zijn aanstaande echtgenote. In een andere brief (15 juni 1944) schreef hij volgens de kopie: “Darling, today I made out a new will. It is made out to you. Now don’t fret about it. But it is just in case anything should happen. You see, we can’t never tell how things will turn out.”

Nu Paul was overleden begon Marion zich echter wel zorgen te maken. En terecht – het door Paul beschreven testament werd nergens gevonden.

Toen meer dan drie jaar later de medailles van Paul niet op het juiste adres bezorgd konden worden, besloot het departement van defensie de onderscheidingen op te sturen aan Pauls moeder. Zo kreeg ze toch nog iets. In juli had Pauls moeder nog een brief geschreven aan de afdeling onderscheidingen van het ministerie van defensie in Ottawa met de vraag of zij de onderscheidingen van haar zoon kon krijgen. “Ik heb geen aandenken aan hem en hij was mijn enige zoon. Hij is vaak geëerd in de kranten door Mr Maurice Desjardins. Hij werkte samen met Mr Marcel Ouimet en Mr Ross Munro. Allen gaven aan dat hij een geweldig soldaat was.”

Paul werd aanvankelijk begraven in Hilversum. Later is zijn stoffelijk overschot overgebracht naar de Canadese begraafplaats in Holten. Hij ligt in plot IX., rij F, graf 10.

Bronnen:

Library and Archives Canada; Ottawa, Canada; *Service Files of the Second World War – War Dead, 1939-1947*; Series: RG 24; Volume: 25567

Library and Archives Canada; Ottawa, Canada; *The Seaforth Highlanders of Canada, Canadian Active Service Force*; RG24-C-3, Volume number: 15257, File number: 3

© 2021 Jan Braakman